בר"ה בטלה עבודה מאבותינו במצרים בניסז

. נגאלו בתשרי עתידין ליגאל ר' יהושע אומר

מבניםן נברא העולם בניםן נולדו אבות בניםן

מתו אבות בפסח נולד יצחק ייבר"ה נפקדה

שרה רחל וחנה בר"ה יצא יוסף מבית האסורין

בר"ה במלה עבודה מאבותינו במצרים בניסן

. נגאלו בניסן עתידין ליגאל תניא ר"א אומר

מנין שבתשרי נברא העולם שנאמר יויאמר

אלהים תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע

עץ פרי איזהו חדש שהארץ (6) מוציאה

דשאים ואילן מלא פירות הוי אומר זה תשרי

ואותו הפרק זמן רביעה היתה וירדו גשמים

וצימחו שנא' יואר יעלה מן הארץ ר' יהושע

אומר מנין שבניםן נברא העולם שנא' ותוצא

הארץ דשא עשב מזריע זרע ועץ עושה פרי

איזהו חדש שהארץ (0 מליאה דשאים ואילן

מוציא פירות הוי אומר זה ניסן ואותו הפרק

זמן בהמה וחיה ועוף שמזרווגין זה אצל זה

שנאמר ילבשו כרים הצאן וגו' ואידך נמי הא

כתיב עץ עושה פרי ההוא לברכה לדורות

הוא דכתיב ואידך נמי הא כתיב עץ פרי

ההוא כדר' יהושע בן לוי ידא"ר יהושע בן

לוי כל מעשה בראשית יו (לקומתן) נבראו

לדעתן נבראו לצביונן נבראו שנא' זיכלו

השמים והארץ וכל צבאם אל תקרי צבאם

אלא צביונם ר"א אומר מנין שבתשרי נולדו

אבות שנא' יויקהלו אל המלך שלמה כל

איש ישראל בירח האיתנים בחג ירח שנולדו

בו איתני עולם מאי משמע יידהאי איתן

. לישנא דתקיפי הוא כדכתיב יאיתן מושבך

ואומר °שמעו הרים את ריב ה' והאיתנים

מוסדי ארץ ואומר יקול דודי הנה זה בא מדלג

על ההרים מקפץ על הגבעות מדלג על

ההרים בזכות אבות מקפץ על הגבעות בזכות

אמהות ר' יהושע אומר מנין שבניםן נולדו

אבות שנאמר ייויהי בשמונים שנה וארבע

מאות שנה לצאת בני ישראל מארץ מצרים

. טוש"ע א"ח סימו רכו:

מוסף רש"י

לדעתן נבראו. שהודיעס שיבראס והס ניאותו (חולין ם.). לצביונן נבראו. כדמות שנחרו להס (שם). כדכתיב איתן מושבך. ושים נסלע מנד. אלמא אימו הוא קנך, אלמא אימן הוא סלע (סוטה מו:). **והאיתנים** מוסדי ארץ. הס הרים וכל הר של אבנים הוא (שם). היום מלאו ימי ושנותי. ביום זה נולדתי (סוטה יג:). ייהי לתקופות הימים. הרי ששה חדשים וכ' ימים (יבמות חר... ומיעוט ימים שנים. דכל מקום שנאמר ימים ולא נאמר כמה, חפום המועט בידך ולא המרובה, שאם אתה ימים שלשה או ארבנוה שנו חכמים כל ששמועו מרובה לא תפסת, תפסת מועט תפסת, הלכך כאן שנאמר ימים מכיון שנכנסו שני ימים נחדש שביעי ילדה (נדה לח:).

רבינו חננאל

בראש השנה בטלה עבודה מאבותינו במצרים, בניסן . נגאלו. בתשרי עתידיז ליגאל. העולם, בניסן נולדו אבות, בניסן מתו אבות, בפסח נולד יצחק, בראש השנה בראש השנה יצא יוסף מבית האסורין, בראש השנה בטלה עבודה מאבותינו במצרים. בניסן נגאלו בניסן עתידין בניסן כנאירו בניסן כונידן ליגאל. תניא ר' אלעזר אומר מניין שבתשרי נברא העולם שנאמר ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע עץ פרי, איזהו חודש שהארץ מוציאה דשאים ואילז מלא אומר זה תשרי, ואותו הפרק . זמז רביעה היה וירדו גשמים עליהם וצימחו, שנאמר ואד יעלה מן הארץ והשקה את כל פני האדמה. ד׳ יהושע אומר מניין שבניסן נברא העולם שנאמר ותוצא הארץ . וגו' ונ"א: ותוצא הארץ דשא דשא ונ"א: דשאים ואילז זה ניסן וכול׳. אלעזר דייק מעץ פרי. כלומר אלע האין מען פור, כיונה אילן [מלא] פירות, והאי דכתיב עץ עושה פרי לברכה. כלומר שיהיו עושין פירות לעולם. ור' יהושע דייק מעץ עושה [פרי], והאי דכתיב עץ פרי לכדר׳ יהושע בן לוי, דאמר בפרק אילו טריפות כל מעשה בראשית בקומתז נבראו. כלומר גדולים מלאים, לדעתן נבראו לא כדעת התינוקות אלא כדעת ונ"א: לדעתו הגדוליו. כועות (נ. א: 17 עתן הגדודין. לציביונם נבראו, לתוארם [כלומר] ביופיותם שנאמר וכל צבאם, ופרשינן לצביונן. האיתנים, ירח שנולדו בו איתני עולם, הם היסודות, והם מלשון ההורים האבות, והאיתנים מוסדי ארץ, כלומר הם היסודות. ר' יהושע אומר בירח זיו שנולדו בו זיותני עולם. ולדברי הכל בחודש שנולדו בו, בו בחודש מתו, שהקב״ה ממלא שנות הצדיקים מיום ליום. שנאמר

בהא ברוב ספרים ואע"פ שהתחילו המכות מניסן דמשפט המלרים י"ב חדש כדתנן בעדיות (פ"ב משנה י) מ"מ לא פסקה עבודה עד תשרי: לקומתן לדעתם לצביונם. נביונס לשון יופי כמו

לעטרת לבי (ישעיה כח) דדרך בהמה חיה ועוף כשגדלים [גדלים] בנוי בכח בדעת ובקומה וכל זה היה במעשה בראשית בתחלת ילירתם וכולהן נפקי מדכתיב לבאם ש: שבולדו בו זיותני עולם. דאע"ג דאייר קרי ליה זיו ל"ק מידי כדפי" בריש פירקין (דף ב: ד״ה בחדש זיו): את מספר ימיך אמלא. בסוף החולך (יבמות דף נ. ושם) אמר אלו שני דורות: אלא דקאי

בחג וקאמר לה בניםן. סוגיה

דשמעתא מוכח דבתשרי נמול אברהם

אבינו דבפרק השוכר את הפועלים (ב"מ דף פו:) אמר בשלישי של מילה באו אצלו מלאכים ואז נאמר לו למועד אשוב אליך כעת חיה ובפרקי דרבי אליעזר 🗣 נמי אמרינן דביוה"כ נמול א"א והשתא הא דאמר בחג לאו דוחא דשני ימים לפני החג הוה כיוו דנמול ביוה"כ ואע"ג דמשמע הכא למועד ראשון הכי קאמר למועד ראשון אחר החג זה דקיימא ביה דכאילו קיימי בחג דמי כיון דלא הוה בו כי אם שני ימים לפניו א] ולמאי דמסקינן דיולדת לשבעה יולדת למקוטעין לא הוה נריך לשנויי שנה מעוברת היתה דכי מדלית נמי ימי טומאה טבלה נמי בליל חמישי לחג ואפשר דילדה ביום אחרון של פסח אלא משום דאמרינן בסדר עולם ובמכילתא בפרשת ויסעו בני ישראל מרעמסס (אמרי') דבט"ו בניסן נולד יצחק י [ומיהו פליגי אדהכא דקאמר נמי בט"ו בניסן דבר הקב"ה עם אברהם בט"ו בניסן באו מלאכים לבשרון ורבי מאיר שליח לבור יסד במעריב של פסח ומלות אפה ויאכלו בלילי חג פסח ואמרי׳ בבראשית רבה לושי ועשי עוגות הדא אמרת שפסח היה וכל הני לא ס"ל דלמועד אשוב אליך כעת חיה אמועד ראשון אלא כלומר למועד כזה שהוא פסח וכן תרגם אונקלום כעת חיה כעת דאתון קיימין והשתא הא דכתיב בפרשת מילה אשר תלד לך שרה למועד הזה בשנה האחרת (בראשית יז) ואמרינן [במדרש תנחומא]הי מלמד שסרט לו סריטה בכותל דלשנה האחרת על כרחך דבט"ו בניסן נאמר ובו ביום נמול ובו ביום באו מלאכים בשנה זו תימה דכל הני דאמרי בתשרי הוה היכי מקיים ההוא קרא דלמועד הזה בשנה האחרת ואיך יתכן לומר שנלטוה בפסח ולא נמול עד תשרי והלא זריזין מקדימין למלות ועוד הכתיב בעלם היום הזה (שם) בו ביום שלוהו מל ואומר ר"ת דהני דאמרי בתשרי סבירא להו כרבי יהושע דאמר בניסן נברא העולם (ו) ולהכי הדר לפסח שנה אחרת למועד הזה היינו למועד אחר דביום הכפורים אמר לו וקרוב לסוכות כלומר למועד הזה ראשון של שנה אחרת: לילה

מבית האסורין מגלן 🤊 דכתיב 🗠 תקעו בחדש שופר 🌣 (בכסא) ליום הגנו כי חק לישראל הוא וגו'

. נולד יצחק שנאמר למועד אשוב אליך כעת חיה ולשרה בן. ואוקימנא בחג בתשרי הוה קאי, ואותה שנה מעוברת היתה, ואמ׳ ליה למועד אשוב אליך, והוא מועד הפסח. אמר מר זוטרא אפילו למאן דאמר יולדת לתשעה אינה יולדת למקוטעין אלא לט׳ יה היה איה בריקר, והיה לכול היוטרה המהיה במהיה במהיה בהיה המהיה המלאך (ניא: שבישרו המלאכים) אותה שנה חדשים מלאין מיום ליום, הידרת לזי יולדת למקוטעין, יקיימא לן ביום שבישרה המלאך (ניא: שבישרו המלאכים) אותה שנה פירסה נדה וישבה (ד') [1/] ימים בנדתה וילדה בפסח, נמצאת שילדה לז' חדשים פחות Φ) שבעה ימים. **בראש השנה נפקדה הנה**. גמר זכירה זכירה, בחנה כתיב ויזכרה ה' וכתיב בראש השנה שבתון זכרון תרועה, מה זכרון זה בראש השנה, אף זכירה שנאמרה בחנה בראש השנה. וגמרו שתיהן שרה ורחל מחנה, וגמרה רחל מחנה בזכירה זכירה, וגמרה שרה מחנה בפקידה פקידה

מי מולדו אכוס. אברהם ויעקב: נפקדה שרה. בא זכרונס לטובה בראש השנה במלה עבודה מאבותינו במצרים. רבי יהוקע מודה ונגזר עליהן הריון 0: בעלה עבודה מאבוחינו. ששה חדשים לפני גאולתם פסק השעבוד: מדשא הארץ. תתכסה ותתלבש בדשאין: עץ פרי. שנגמר פריו: וחוחו הפרק ומן רביעה הוה. כלומר

וראיה לדבר שבתשרי נברא העולם שהרי לגשמים היו לריכין ותשרי זמן רביעה הוה: ומולא הארץ. ולא כתיב ותדשה החרץ: ועץ עושה פרי. ולא עץ פרי גמור: ואומו הפרק זמן. הוא לבהמה וחיה להיוקק זה לזה ולכך היו לריכין וראיה היא שבניסן נברא העולם: לבשו כרים. בומן שיתרועעו שבלים בניסן (ד) אלמא ניסן זמן זיווג בהמה הוא: ברכה לדורות. עושה פרי לדורות ומיהו השתא עץ פרי הוו: נקומתן נבראו. והיינו עץ פרי ראוי היה לטעון פרי מיד: לדעהם. שאלם אם חפצין להבראות ואמרו הן: בלביונס. בטעם (ס) אחד ואחד ובדפום כל אחד: ואומר שמעו הרים אם ריב ה' והאיתנים. אלמא הם איתנים הם הרים ואשכחן דנקראו אבות הרים שנאמר מדלג על ההרים ודילג את הקן בשביל ההרים: בחדש זיו. (ו) אייר הוא: שכולדו בו זיותני עולם. כשנתחדש אייר נולדו כבר בניסן. אי נמי זימנין דניסן דתקופה נמשך בתוך אייר של לבנה: © להסנאום. להנות: דסקיף במלום. שופר יוה"כ וסוכה לולב וערבה וניסוך המים (וערבה): למועד אשוב אליך. לי"ט הבא ראשון ולשרה בן. וכל מה שחתה יכול להרחיק יום הצשורה מיום הלידה הרחיקם כדי למצוח ימי עיבור הוולד בין שניהם ואין אתה יכול להרחיקו אלא ממועד למועד כשתאמר שנתבשר במועד זה ושתלד למועד הבא: כי מדלי מר ימי טומאה. טומאת נדה דקיי"ל (ב"מ דף פו.) שרה אמנו אותו היום פרסה נדה לפיכך ויקח חמאה וחלב ובן הבקר אבל לא העוגות שלשתה היא בטומאה: אפילו למ"ד. במסכת נדה (דף לח.) אינה יולדת למקוטעין

אלא לחדשים שלימים של שלשים יום:

עלות

בשנה הרביעית בחדש זיו בירח שנולדו בו זיותני עולם יי(ואידך נמי הכתיב)

בירח האיתנים התם ש דתקיפי במצות ואידך גמי הכתיב בחדש זיו ההוא

דאית ביה זיוא לאילני ״דאמר רב יהודה ״האי מאן דנפק ביומי ניסן וחזי

אילני דמלבלבי אומר ברוך שלא חיסר מעולמו כלום וברא בו בריות מובות

ואילנות מובות להתנאות בהן בני אדם מ"ד בניםן נולדו בניםן מתו מ"ד

בתשרי נולדו בתשרי מתו שנאמר ייויאמר אליהם בן מאה ועשרים שנה

אנכי היום ∘שאין ת"ל היום ומה ת"ל היום היום מלאו ימי ושנותי ללמדך שהקב"ה יושב וממלא שנותיהם של צדיקים מיום ליום מחדש לחדש שנאמר יואת מספר ימיך אמלא בפסח נולד יצחק מנלן כדכתיב יולמועד שנאמר יואת מספר ימיך אמלא בפסח וולד יצחק מנלן כדכתיב יולמועד

אשוב אליך אימת קאי אילימא בפסח וקאמר ליה בעצרת בחמשין יומין

מי קא ילדה אלא דקאי בעצרת וקאמר ליה בתשרי אכתי בחמשה ירחי מי

קא ילדה אלא דקאי בחג וקאמר לה בניםן אכתי בשיתא ירחי מי קא ילדה

תנא אותה שנה מעוברת היתה סוף סוף כי מדלי מר יומי טומאה בצרי

להו מאמר מר זומרא אפילו למ"ר יולדת לתשעה אינה יולדת למקומעין

יולדת לשבעה יולדת למקומעין שנאמר יויהי לתקופות הימים פמיעום

תקופות שתים ומיעום ימים שנים בראש השנה נפקדה שרה רחל וחנה

מגלן א"ר אלעזר אתיא פקידה פקידה אתיא זכירה זכירה כתיב ברחל 15יוזכור

אלהים את רחל וכתיב בחנה 16 ויוכרה ה' ואתיא זכירה זכירה מראש

השנה דכתיב "שבתון זכרון תרועה פקידה פקידה כתיב בחנה "כי פקד

ה' את חנה וכתיב בשרה ייוה' פקד את שרה בראש השנה יצא יוסף

 ל) [ע"ו ח.], ל) [ברכות כט.]
 יבמות סד:, ג) חולין ס.,
 ל) [ל"ל בקומתן], ל) [סוטה
 מו. ע"ש], ו) [ל"ל והכתיב], ו) ברכות מג:, ה) [תוספ׳ לסוטה פי״א ה״ג] סוטה יג: קדושין לח., ט) יבמות מב. נדה לח:, י) [עמ"ש בס"ד על הגליוו נדה לח. בשם על הגליון לדה למ. בשם הרד"קן, ל) בילה טו. פנסהדרין הרד"קן, ל) ז"ל בכקה, מ) [שייך ימ", () ז"ל בכקה, מ) [שייך עוד לעמי י:], () [ע"כ מיד לשם], מ) [ז"ל מחר שייך לשס], ס) [ל"ל חחר ד"ה דתקיף], ע) [וע"ע תוס׳ חוליו ס. ד"ה אל תחרי וכו׳ מ"ש בשם הערוך], כ [פרק כט], ל) ח"י, ק) (פרשת בח כא פ"ב),

הגהות הב"ח

(א) גם' איזהו חדש שהארן מליאה דשמים וכו': (3) שם שהארן מוציאה דשאים: (ג) שם נירח האיתנים התם דתקיף במלות: (ד) רש"י דומן היה לבשו כרים כו' בניסן. נ"ב ס"א וגבי בריאת העולם כתיב דכתיב לעיל מיניה מכין הרים בכחו: (ה) ד"ה מכין הרים בכחו: (ה) ד"ה בצביונם בטעם כל אחד ואחד ובדפום כל אחד ואחד המ"ד: (ו) ד"ה בחדש זיו המ"ד: אייר שנולדו כו' זימנין . דתקופת ניסן נמשך לתוך זייר של לבנה. נ"ב ס"ח רקרי ליה זיו ע"ש ניסן של חמה שנולדו בו זיותני עולם: (1) תום' ד"ה אלא כו' נכרא העולם ולכי הדר לפסח שנה לחרת היא ולמועד הזה היינו למועד שאחר זה לניוה"כ:

הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] תום' ד"ה אלא וכו' ולמאי דמסקיטן וכוי. נ"ב עיין מהרש"א ח"א וביפה חואר בראשית רבה פרשה מ"ז סימן ו' בד"ה אותה השנה וכו' לט׳ חדשים וד״ה לשבעה וכו׳ ועיין גם במר הקודם בפרשיות הנ"ל. ועי' ב"ש באה"ע סי' ד' ס"ק י"ט:

תורה אור השלם

ו. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תַּרְשֵׁא. הָאָרֶץ דָּשָׁא עַשֶּׂב מַזְרִיעַ ורע עץ פרי עשה פרי הַאָרֵץ וַיִּהִי כֵּן:בראשית א יא 2. וְאַר יַעֻלֶּה מִן הָאָרֶץ וְהִשְּׁקָה אֶת כָּל פְּנֵי הָאָרָמָה: בראשית בּו נותוצא הָאָרֶץ דֶּשֶׁא . עשָׁב מַוְרִיע זֶרְע לְמִינַהוּ וְעֵץ עשָׁה פָּרִי אֲשֶׁר וַרְעוֹ בוֹ לְמִינַהוּ וַיִּרְא אֱלֹהִים כִּי בראשית א יב כראשית א יב לֶבְשׁוּ כָּרִים הַצֹּאן וְעֵמֵקִים יַעַטִפוּ בֶר יְתְרוֹעֵעוּ בְּנָקִים יַּצַסְפּרּ בָּוֹ יִיְנְּחּ וְצָּעוּ אַף יָשִׁירוּ: תהלים סה יד 5. וַיְכָלוּ הַשָּׁמִיִם וְהָאָרֶץ. ְוְכָל צְבָאָם: בראשית ב א 6. וַיִּקְהַלוּ אֶל הַמֶּלֶךְ שְׁלמֹה כָּל אִישׁ יִשְׂרְאֵל בְּיֶרַח הָאַתְנֵים בְּחָג הוא הַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי: מלכים א ח ב

7. וַיַּרָא אֶת הַקּינִי וִיּשָּׁא מְשָׁלוֹ וַיֹּאמֵר אֵיתְן מוֹשְׁבֶּךְ וְשִׁים בַּפֶּלַע קִנָּךְ: במדבר כד כא

בנו בו כו כא 8. שִׁמְעוּ הָרִים אֶת רִיב יְיָ וְהָאֵתְנִים מֹסְדֵי אָרֶץ כִּי רִיב לְיֵי עם עמוֹ וְעם יִשְׂרְאֵל יִתְנַבָּח: מיכה ו ב 9. קוֹל דּוֹדִי הַנֵּה זֶה בָּא

מְדְלָג עַל הְּהָרִים מְקְפֶּץ עָל מבית האסורין מנקן ⁰ דכתיב 20תקעו בחדש שו הַגְּבְעוֹת: שיר השירים ב ח 10. וַיְהִי בְשִׁמוֹנָים שָׁנָה וָאַרְבָּע מָאוֹת שָׁנָה לָצִאָת בָּנֵי יִשְׂרָאֵל מָאֶרֶץ מִצְרִיִם בִּשְּׁנָה הַרְבִּיעִית בְּחֹרָש זו הוא הַחֹרֶשׁ הַשְּׁנִי לְּמָלֶה שְׁלָּי שְׁלָּה עַלְ יַשְּׁרְאֵל תְּבֶּן הְבֵּיִת לְּיִה מֹכֹּכִים או ז אַ 11 ווּאַמֶּר אֲלַקְים בְּן מֵאָה וְעָשְׁרִים שְׁנָה אָבֹיִ הִּיוֹם שׁוְ זוֹאֹ אוֹ זוֹ הַבְּּת הְּבָּית הְיָה הֹאָבֹי הִיוֹם שְׁנְה אָבֹי הִיּוֹם לֹא אִ הַבְּר אָת הְּבְּרְ וְתְּבֶּן הְנָהְ: הִרבּים לֹא ב 12 לא תְּדֶּהְה בְּאַרְצֶּךְ אֵת מְּפָבר יְמִייְּף אָמַלְאׁ: שִׁמּחת כג כו 13. הֻיִּפְּלֵא מִיִּיְ דְּבָר לְמוֹעֵד אֲשׁוּב אַלִיךְ בְּעַת חִיְּה וּלְשָׁרָה בַּן: בּרִשִּׁית יו יד

14. וְתִיד לְתְּקְפוֹת הַיְּמִים וְתָּהֶר חָבָּה וְתָּלֶךְה בַּן וְתְּקֶרְא אָת שְׁמוֹ שְׁמוֹאל כִּי מִייֵ שְׁאַלְתִיו: שמואל א א כ 13. וַיְּזְכָּר אָת הַר חָלְה בַּאַרְיִי הְשְׁתְּחוֹוּ לְפְנֵי יְיִשְׁתְּחוֹוּ לְפְנֵי יְיִשְׁבְּבוֹ הְתָּבְר הְבָּוֹת הַעְּבָּב בַּאַר וְיִשְׁתְּחוֹוּ לְפְנִי יִי וְשְׁבְּב וְבַבְּר הְבָּי בְּעָב הְחָלְה בְּוֹב בְּבְּת הְיִבְּה הְבָּי, וְיִשְׁתְּחוֹוּ לְפְנֵי יְיִשְׁבְּב וּבְּבְּר הְבִּיה אָת רְחַלָּה: בראשית ליכב 16. וִשְׁבְּבוֹת הַיְבָּב הְיִבְּרְ בְּעָר אָתְיִבְּב בְּעִבְּר הְבָּוֹב בְּיִבְּר הְנָיתְה אַלְבְּים בְּבַּבְּר הְתִּיְה בְּבֹּבְים בְּתְבְּה אָת הְבָּה אָתְיבְּה בְּבְּיבְּר הְבִּיה בְּבְּבְר הְיִבְּר הְבִּיב בְּבְּבְּב בְּבְּבְּב הְיִבְּה בְּבִּבְּת הְיִבְּבְּה וְתָּבְּב בְּבְּבְּי אָת הְבָּה אָת הְבָּה אָת הְבָּה אָת הְבָּה בְּבִיבְר הְיִבְּב בּב בּיב בּייִב הְשִׁבְּבְּי בְּיִבְּב בְּבְּיִי בְּבָּב בְּיִבְיה בְּבּיבְיי בְּיִבְּבְּי בְּיִיבְּב בְּיִבְּיִבְּי בְּיִבְּבְּי בְּעִת הְיִבְּה בְּיִבְּיה בְּיִבְּי בְּיִבְּיִבְּי בְּיִבְּיִי בְּבְּיִי בְּיִבְּי בְּיִבְּי בְּבְּיִבְּי בְּיִבְּי בְּבְּיִיבְייִים בְּשְׁבּיי בְּיִבְּיִי בְּיִבְּייִים שׁמִּי בְּיבְּייִים בְּבְּיִים בְּיבְּיִים בְּיבְיבְייִים בְּיבְּיבְּיִים בְּיבְּיִים בְּיבְּיִים בְּיבְּיִים בְּיבְּיבְּייִים בְּיבְּיִים בְּיבְּייִים בְּיבְּיִים בְּיבְּיִים בְּיבְיבְיים בְּבּיבְייִים בְּיבְי

א) אולי צ"ל פחות ז' ימים ועי' בתום' כאו בד"ה אלא.

ם אולי ז'י בערוד לחדש יהיה לבם שברנון זברון תרוצה מקרא קדש: ויקרא כג כד 18. כי קבר יון את חבה ותהר ותלד שלשה בנים ושתי בנות וינדל הנער שמואל א ב כא 19. ויין פקד את שרה באשר הצאשר הברי בראשית כא א 20. תקעו בחדש שופר בבטה ליום חגנה תהלים פא ד